

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/81/2017
Identifikačné číslo spisu: 6614213875
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6614213875.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Y. Y. Š., bytom B. X, XXX XX B., zastúpený JUDr. Ondrejom Szilágyiom, advokátom so sídlom Haličská cesta 3200, 984 01 Lučenec, proti žalovanej: S. Q. Z., bytom Q. XXX, XXX XX X., zastúpená JUDr. Mariánom Balážom, advokátom so sídlom M. Rázusa 29, 984 01 Lučenec, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 9 C 129/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. septembra 2016 sp. zn. 13 Co 433/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. septembra 2016 sp. zn. 13 Co 433/2015 rozsudok Okresného súdu Lučenec z 31. marca 2015 č.k. 9 C 129/2014 o zamietnutí žaloby, v ktorej sa žalobca domáhal nadobudnutia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP. Odvolací súd uviedol, že za oprávneného držiteľa zákon považuje takého, ktorý vzhľadom na všetky okolnosti je v dobrej viere, že mu vec patrí, pričom sa nevychádza len zo subjektívnych predstáv držiteľa, dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj na objektívne okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. V tomto prípade žalobca síce tvrdí, že nehnuteľnosť užíva a užívali ju aj jeho právni predchodcovia (tvrdí, že otec nevyužil možnosť vysporiadať pozemky Notárskou zápisnicou titulom vydržania), neuvádza však okolnosti, z ktorých by vyplývalo, že by on bol v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí, t.j. právny dôvod (titul), ktorý by mohol mať za následok vznik jeho vlastníckeho práva vydržaním. Odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním u právneho predchodcu účastníka, ktorý sa v súdnom konaní domáha určenia svojho vlastníckeho práva, nezakladá bez ďalšieho záver o vlastníckom práve takého účastníka. Ak by sporný pozemok právni predchodcovia držiteľa vydržali, zostal by v ich vlastníctve. Právny nástupca by mohol vydržať vecné právo len vtedy, ak by

existovala jeho dobrá viera (objektívna) o tom, že nadobudol predmetnú nehnuteľnosť a jeho oprávnená držba by trvala nepretržite počas celej zákonom stanovenej doby. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu žalobu správne zamietol, keď na základe tvrdení žalobcu, zisteného skutkového stavu, nebol preukázaný vznik vlastníckeho práva žalobcu vydržaním. Ani predložené „Výhlásenia“ z notárskych zápisníc, ktoré uvádzajú určité skutočnosti, nepreukazujú podľa odvolacieho súdu, že by bol žalobca vydržal predmetnú nehnuteľnosť. Podľa odvolacieho súdu je správny aj názor súdu prvej inštancie, vyodený zo skutkových tvrdení žalobcu, že žalobca ako dedič sa nemôže s úspechom domáhať žalobou určenia, že je vlastníkom veci, pokiaľ vec nadobudli do vlastníctva jeho právni predchodcovia a nebola predmetom konania o dedičstve a ohľadne nej mu nebolo potvrdené nadobudnutie vlastníctva. Tiež je podľa neho správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca nemôže mať naliehavý právny záujem na určení vlastníctva k nehnuteľnosti k podielom, ku ktorým je zapísaný ako vlastník v katastri nehnuteľností.

2. Žalobca proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie z dôvodu, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. S výrokmi napadnutého rozsudku nesúhlasí z dôvodu, že nerieši otázku určenia vlastníckeho práva, kvôli ktorému žalobca podal predmetný návrh. Namietá, že odvolací súd sa nezaoberal hlavným obsahom predmetného žalobného návrhu a to dôvodmi, ktoré žalobcu viedli k podaniu žalobného návrhu. Poukazuje na to, že súdu prvej inštancie bolo 17. februára 2015 doručené „Vyjadrenie sa k predloženým listinným materiálom pána žalobcu Y. Y. Š.“ zo 16. februára 2015, pričom žalobcovi bolo doručené 18. februára 2015 tesne pred začatím pojednávania. Žalobcovi tak nebol poskytnutý dostatočný čas na prípravu pred pojednávaním v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p., čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko nebola zo strany súdu prvej inštancie dodržaná 5 dňová lehota na doručenie písomnosti účastníkovi konania. Rozsudok odvolacieho súdu navrhuje zrušiť.

3. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla nedôvodné dovolanie žalobcu odmietnuť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

5. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

6. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

13. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor)

znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

17. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

18. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

19. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

20. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods.1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie. Odvolací súd sa však neobmedzil len na konštatovanie správnosti záveru súdu prvej inštancie, zaoberal sa aj odvolacími námietkami žalobcu; zákonnými predpokladmi vydržania; tým, či ich žalobca splnil; (ne)preukázaním vzniku vlastníckeho práva žalobcu vydržaním; predloženými „vyhláseniami“ z notárskych zápisníc; naliehavosťou právneho záujmu na určení vlastníctva k nehnuteľnosti k podielom, ku ktorým je zapísaný ako vlastník v katastri nehnuteľností. Žalobca nedôvodne tvrdí, že sa odvolací súd nezaoberal dôvodmi, ktoré ho viedli k

podaniu návrhu, nakoľko odvolací súd sa týmito dôvodmi zaoberá na strane 7 rozsudku. Odvolací súd uviedol, že nebol preukázaný vznik vlastníckeho práva vydržaním, ani predložené vyhlásenia z notárskych zápisníc nepreukazujú, že by vydržal nehnuteľnosti. Vyjadril sa aj k vyhláseniam, ktoré sa stali podkladovým materiálom pre vyhotovenie notárskej zápisnice.

22. K argumentácii žalobcu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces z dôvodu, že mu bolo tesne pred pojednávaním 18. februára 2015 doručené vyjadrenie žalovanej a nebola tak dodržaná 5 dňová lehota na doručenie písomnosti účastníkovi a nebol mu tak poskytnutý dostatočný čas na prípravu pred pojednávaním, dovolací súd uvádza, že na pojednávaní súdu prvej inštancie, ktoré sa uskutočnilo 18. februára 2015 žalobca uviedol: „súhlasím s tým, aby súd pojednával aj keď mi toto podanie bolo doručené len dnešným dňom.“ Zároveň po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého o povinnosti označiť alebo predložiť dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada, žalobca uviedol, že žiadne ďalšie dôkazy v tejto právnej veci nenavrhuje vykonať. Dovolací súd poznamenáva, že žalobca neskoré doručenie vyjadrenia protistrany nenamietal ani na tomto pojednávaní, ani do času verejného vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie 31. marca 2015. Rovnako tak v odvolaní žalobca konštatuje, že na tento dokument už písomne nereagoval. Navyše v odvolaní sa k tomuto vyjadreniu vyjadruje žalobca len stručne a až v dovolaní sa vyjadruje k obsahu vyjadrenia a tvrdí, že tvrdenie žalovanej sa nezakladá na pravde. Dovolací súd tak dospel k záveru, že týmto postupom súdu prvej inštancie nebolo žalobcovi porušené jeho právo na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Prevažná časť žalobcovej argumentácie sa týka nesprávneho právneho posúdenia a hodnotenia vyjadrenia žalovanej zo 16. februára 2015, kde tvrdí, že tvrdenia v ňom uvedené, nie sú pravdivé. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

24. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

25. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

26. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

27. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

28. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447

písm. c/ CSP.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.